

CAO News 1

Horolezecký časopis severočeského regionu č.078

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 8, číslo 078

-- Since 1999 --

Leden 2006

O RADOSTI...

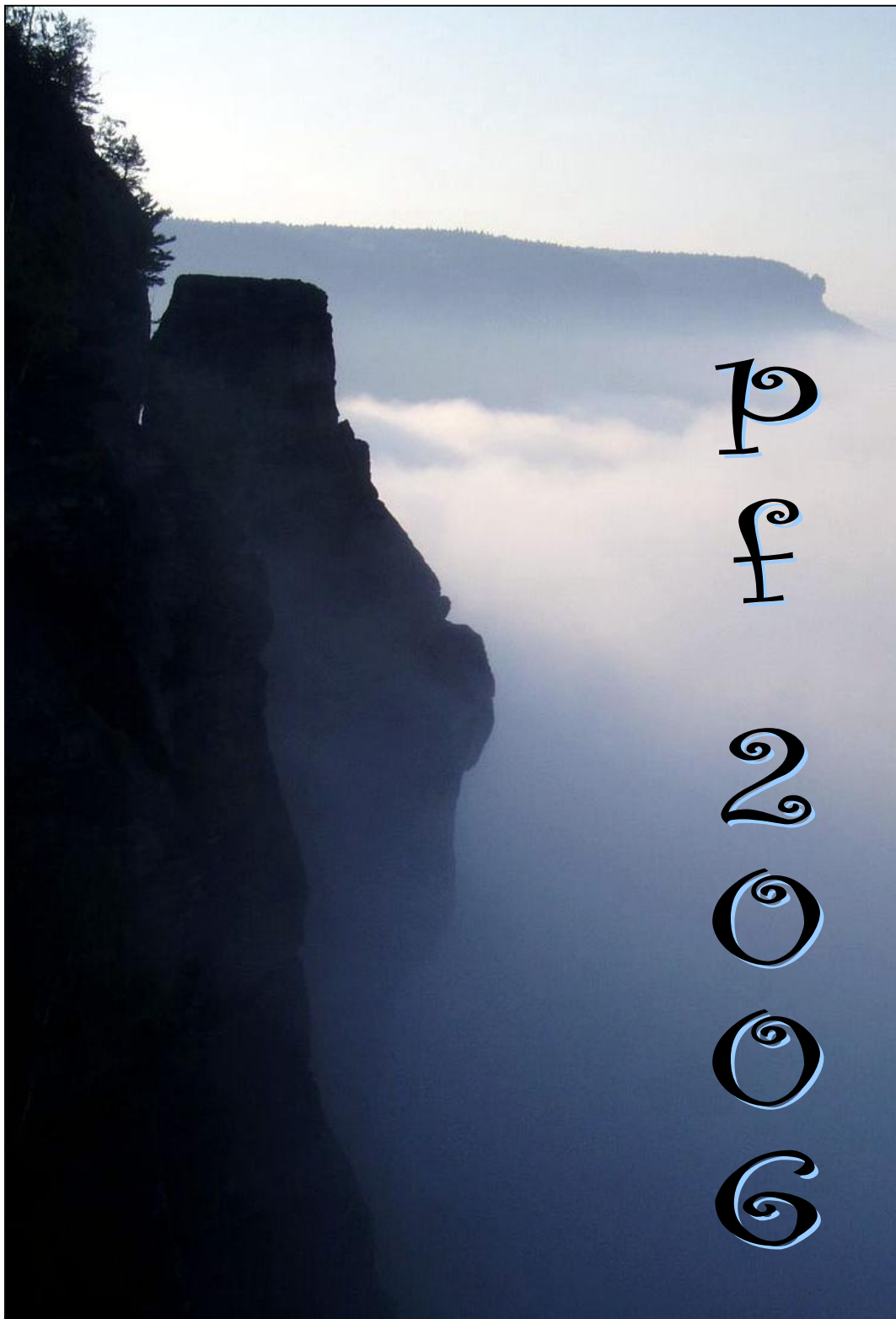

OTA PAVEL

„Měli bychom se umět radovat ze všeho. Nečekat, že v budoucnu přijde něco, co bude to pravé, protože je možné, že to pravé přichází právě teď, a v budoucnu nic krásnějšího už nepřijde...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Hory, ženy a skály...
- ✓ Lago di Garda
- ✓ Climbing Club Dubí na brigádě v Rájci
- ✓ Povídání o tetování
- ✓ MČR v Olympijském šplhu
- ✓ Sportovec CAO Děčín
- ✓ The Thimble - Náprstek
- ✓ Střípky
- ✓ Něco pro Jonáše
- ✓ a mnohé další...

Trůn, Labské údolí. Foto © Petr Kučera

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění.

Jiří Houba Chára
Předseda CAO Děčín

Novoroční schůzka proběhla 4. ledna 2006 v restauraci Na Kocandě. Další rok v háji, utekl jak voda v Labi. Nás tedy čekalo, kromě několika běžných bodů, loňský rok náležitě ohodnotit a vybrat neaktivnější a nejlepší klubové lezce a lezkyně. Pavouk sice vtípně poznamenal, že už si připadá, jak při volbě Zlatého slavíka, ale tradice je tradice a tu je třeba ctít, že ano..

Program lednové schůzky:

- **Členské příspěvky ČHS na rok 2006.** Petr Jícha uzavřel seznam přispěvatelů. Pokud někdo zaspal, nyní si musí členský průkaz zajistit individuálně.
- **Kalendář akcí.** Byl rozdáán aktualizovaný kalendář klubových i jiných akcí na rok 2006. Většina akcí má stejné termíny jako vloni, jen u cyklistických časovek jsme dali větší odstup mezi časovkou na 100 km a do vrchu.
- **Nový člen.** Řady horolezeckého klubu CAO Děčín rozšířila **Martina Táboříková** z Travčic u Litoměřic, která k nám přestoupila z jiného severočeského oddílu. Vítejte v klubu!
- **Vyhodnocení nominovaných výkonů za rok 2005.** Překvapení se nekonalo, výsledky najdete v tomto CNs :o)
- **Různé.** První informace o „Horám zdarech“; konečné výsledky Alpiniády 2005 (také v tomto CNs); trestná výprava CAO Děčín do Tubože; novinky z Dolního Žlebu od **Honzy Švihnose**; levné knihy s lezeckou tematikou; kalendáře od **Petra Kočky**; Jizerský člověk LOKO Liberec; zimní táboření LOKO Teplice; lezecko – cyklistický zájezd do Finale Ligure pořádaný HK Varnsdorf; novinky z lezení; nové cesty a průvodce; fotografie z akcí etc..

★ Nová členka CAO Děčín ★

Martina Táboříková

Horám 2006 zdar!

Hory, ženy a skály...

Malá novoroční úvaha...

Marcel Lukinik
Vancouver BC, Kanada

Když mi bylo asi 8 let, bydlel jsem v Těchlovicích u Labe (je to malá vesnička zakopaná v malém údolí) a tam začínaly mé sny o dobrodružství a cestování po světě. V knížkách jsem cestoval do Egypta, do Afriky, Ameriky, no prostě kam mě neomezené fantazie dovedly..

„Roni, Roni, kte si ti rostak, jeden, honem pšid nebo dostaneš na prdel“ hrozila mi moje teta svojí lámanou německou češtinou...

Vždy jsem miloval lesy a hory, potoky, zvířata. Ty lesy a kopce kolem Těchlovic byly vždy plné dobrodružství a tam jsem strávil hodně mého času...

Teta mě uviděla a hrozila mně výpraskem na zadek:

„Pšece nesmis tak taleko lítat, neco te sešere jednou uvidíš, ty kluku jeten!“

Ačkoliv jsem se jí snažil vysvětlit, že se v lese nebojím a je mi tam dobře, asi jsem ji nějak nepřesvědčil. Nakonec klacek a prdel měly rande, a moc se mně nechtělo po dobu dne sedět...

Dnes, když si vzpomínám na ty kopce, Buková Hora a okolí, vím, že v mém mládí to byly hory vysoké jako Himalaya. Dnes mám jiný obraz... Žiji v Kanadě, ve městě slavném svojí krásou a okolím, je to Vancouver BC. Za městem jsou hory a kopce a tisíce cestiček - v lese - kde se člověk může ztratit: Grouse Mountain, Seymour Mountain a Lions. Všechny jsem si už prolezl a vždy najdu něco nového. Nerad chodím tam, kde už někdo byl, najdu si vlastní Trail (cestu..). Už jsem uviděl Mountain Lion, pumy, černé medvědy, co nám chodí do města na snídani do odpadků. Kojoty, srnky, lišky a jiná zvířata. Je to zvláštní, člověk si může sednout do auta a nebo na kolo a za půl hodiny být v divočině..

Příroda mně připadá jako žena, vlastně se říká „matka příroda“, jestli se nemýlím. Než se narodíme, tak se snažíme celou tu dobu, co jsme uvnitř matky, se vybojovat do světa, a potom náš celý život se snažíme tam vrátit. Žena nám dá vyvrcholení.. snažíme se ji omámit našimi mužskými silami, bojovali bychom o ni, a někdy, když se nám to nepodaří - cítíme se ztraceni...

Když jsem lezl na Lions Mountains, šel jsem tam sám a lezl bez lana. Šlo to přímo skorem nahoru. Když jsem se dostal k části, kde skála byla rozepnutá jako zips, začala se mi klepat kolena, podíval jsem se dolů, v údolí pode mnou se na mě díval

člověk, vypadal jako mravenec. Asi čekal, co se stane. V duchu se mi ozval hlas: „Snad mu neuděláš radost a nespadneš dolů. Představ si tu ostudu člověče.“

V mé mysli jsem se přilepil k té skále jako lepidlo ..a šup a skok, a přes tu prasklinu .. několik kroků, vše bylo v pořádku. Díval jsem se na tu krásu kolem sebe, na obzoru byly vidět špičky hor, jako špičaté katedrály v Praze, na nich cukrový sněh. Bylo to prostě „jako vrchol milování“.

Matka příroda je všude. V řece, v každém kopci a houbě, květině a trávě, vždy nás vítá a nevdá jí jak vypadáme a kdo jsme, bere nás jak jsme a co jsme. Někdy se rozčílí a zafouká na nás bouřkou, a snad i bleskem, ale vždy jsme včas varováni.

Když horolezec leze na skálu, je to vlastně jako bitva o přízeň ženy. Cesta je někdy tvrdá a plná nebezpečí a i záhad, bolesti, zlomených kostí a škrábanců, někdy i smrti. Proč vlastně lezeme na skály a kopce? Co v tom vidíme, co nás láká do toho nebezpečí? Snad to, že na konci cesty, když únava na nás sedne a není už síla na nic, otevře se před námi obraz. Obraz, který žádný malíř nemůže namalovat. Kdyby mohl, nebylo by to ono, byla by to vlastně imitace. Ale v naší mysli a duchu ten obraz zůstane navěky. Ačkoliv můžeme vysvětlovat, jak to bylo těžké cestou nahoru, každý z nás má svoji vlastní a osobní interpretaci o svém zažití.

A tomu, komu to budeme vyprávět, pro ně to je jenom informace, není to zážitek, jenom představa. A proto říkám, že hory a skály jsou jako ženy. Když se zeptám horolezce: „Proč lezeš na ty skály?“ Někteří odpoví: „Proto, že tam je“ a druzí řeknou: „Já nevím“. Tak co je to, co nás tam táhne a volá? Je to láska, je to dobrodružství, je to žena, příroda a ta nutnost poznat sám sebe a tu druhou část našeho bytí ...ženu. Tu citlivost v tom, co prožijeme a ten strach. To nadšení, že jsme docílili vrchu, že jsme tu ženu získali. A obdivujeme se, jak se nám to stalo ...je to vůbec možné?

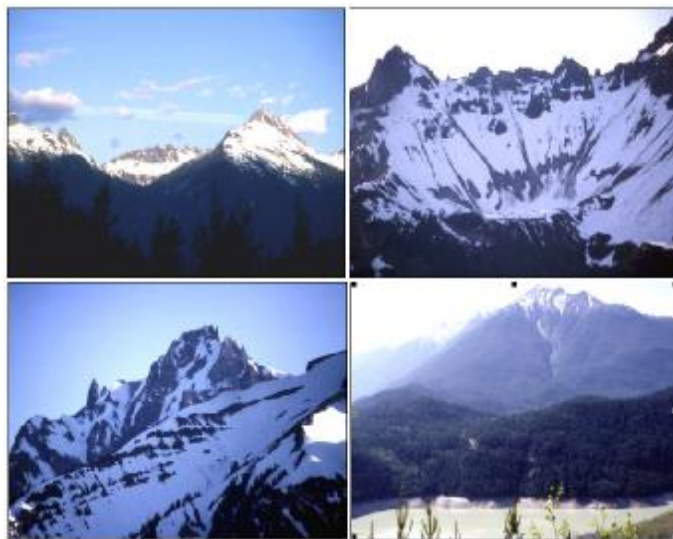

Dnes když vidím dívku a nebo ženu, ať je šereda nebo ne, uvědomuji si, jestli se domnívám, že je šereda, dívám se na ni

šerednýma očima a vlastně odsuzuji vše, co jsem se naučil od matky přírody. Bez ní bych nemohl existovat, nemohl bych mít tu moc najít dobrodružství a lásku.

A snad je také možné, že v duchu vím a znám tu hloubku každé ženy. Snad si přeji mít v duši takovou nekonečnost a cít, ale bojím se to před ženou přiznat. Proto, že bych asi nebyl chlap. Každý v sobě máme ženu a muže. Když se ti dva sejdou, vzájemně se obejmou, jenom potom je chlap kompletní a žena ženou. Je tam rovnováha, není tam žárlivost, není tam strach. Je tam vyvrcholení na vysoké skále a krásný výhled do údolí, na zapadající slunce, snad vycházející...

Tak, až budete na skále, po těžké práci, vzpomeňte si na to, jak to bylo těžké a potom se zeptejte „Stálo to za to?“. Já se domnívám, že ano..

Tak ať žijem..

Lago Di Garda (10.09. – 18.09.05)

Lezení, odpočinek, pohoda i trochu nervů ...

Libor TURBO Svoboda

CAO Děčín

P o p o u t a v é m dobrodružství popisovaném v jednom z minulých čísel CAO News Vlastou Domesem (jeho předmanželská cesta na Korsiku – kdo nečetl, vřele doporučuji a stejně tak zde prohlašuji Janu „dnes již“ Domesovou, za světici, že to přežila, aniž by Vlastu uškrtila) se snad ani neopovažuju přijít se svými ordinárními zážitky z dovolené v oblastech kolem Italského Arca. Kdo je připraven na popis nočních oprav elektriky, pūlení motoru a převodovek, ztrátu všech peněz už při odjezdu a jiné podobné „malichernosti“, ať rovnou přeje na další článek.

Tak tedy, osádka **Honza Šmíd, Robert Maglen** a já, **Libor „Turbo“ Svoboda**.

Předpokládáný směr Itálie, Lago di Garda

... a pak se uvidí.

V pátek 09.09. jdu po práci ještě nakoupit spolu s Honzou. Jsem maličko nervózní, ne moc a s blížícím se odjezdem se uklidňuju. Přes týden jsem díky práci a vidině dvou týdnů volna musel tak zabrat, že jsem na nic jiného pomalu neměl čas, žádná příprava – jen doplnění kapalin ve voze a kontroly běžných stavů v motorové části. Během nákupů Hans postává kde se mu zlíbí a „šuká“ kolem, nosí zcela debilní věci do vozíku s ironickými pošklebky v domnění, že mě to rozveselí. Vysvětluju mu, že by to chtělo trochu spolupráce a dohromady nakonec dáme bednu věcí, které snad budeme moci v dalších dnech jíst. Přestal kupodivu i telefonovat a psát esemesky – to v jeho případě musím ocenit.

Před Kaufem ještě dáme hodinu H odjezdu ... tak tedy ve dvě ráno. Později odkládáme odjezd až na třetí ráno.

Před Hansovým barákem jsem v 03:10. Hans obvykle, jako už v mnohokrát v minulosti, trpí úchylkou ožrat se těsně před odjezdem a otravovat své okolí v autě výpary z piva a jiných pochutin. Nebylo tomu jinak i tentokrát, s tím rozdílem, že přišel domů asi půl hodiny před odjezdem a usnul. Nebylo v našich silách ho přesvědčit o výhodách Italského tepla a odjezdu – nakonec vyrazíme ve 4:15.

Cesta proběhla bez problémů. Za zmínku stojí snad jen epizodka z německé dálnice, kdy si Rob nechal po odjezdu z odpočívadla na střeše auta knížku, která po akceleraci nesmyslně sklouzla a spadla i v obalu na dálnici. Ve chvíli, kdy Rob vysvětlil své přehnané roztrpčení tím, že v jejím obalu měl ukrytých 40€ ze svých celkových 70€ casch, jsme se jali na dalším sjezdu obrátit vůz a riskovat životy při jejich záchraně. Ještě když jsme z druhého pruhu vyjížděli z dálnice a odbočovali na přemostění s úmyslem dostat se opět na onen nájezd byl obal neporušen v protisměru i s knihou těsně u středového pasu. Rychlý briefing – Hans vystoupí a poběží na zpět aby varoval auta – Rob vyrazí do středu dálnice a zvítězí. Po přejezdu mostíku se nám však nabízí už jen truchlivý pohled na rozervané cary těla knihy a mnoho stránek poletujících kolem. Tulák po hvězdách byl roztroušen koly kamiónu všude kolem a s ním i vidina EUR.

Další zajímavost jsme zažili ve chvíli, kdy jsme se znuzení dálnicí hned za Brennerem vydali na běžnou komunikaci. V prvních 10 km jsme vystoupali do 2200 m vysokého sedla, kdy už jsem měl trochu strach z dalšího stoupání v uzoučkých zákřutách. Vědom si toho, že co nastoupám musím taky potom ubrzdít a to s mými rychle vadnoucími brzdami v naloženém Mondeu nebylo nic lákavého. Scénérie nádherná, úspora 10€ se nevyplatí za cenu prodloužení cesty o 2 hodiny a vyšší spotřebu, ale nás nic nehonilo a jízda byla záživnější. Přes Bolzano do Trenta a hurá nahoru stoupáním na Arco.

Ohledně cesty snad jen:

Pokud někdo jako já disponujete samohybem na LPG, lze jednoduše natankovat před Rozvadovem pár kilometru za Plzní na Benzině, pak zhruba 60 km za Mnichovem na Shellce u městečka Irschenberg a v Itálii téměř v každém větším městě. Pro nás zcela vyhovující byla pumpa API na spojnici mezi Riva Del Garda a Arcem.

Benzín/LPG Německo	1,32€/0,63€
Benzín/LPG Itálie	1,25€/0,58€
Brenner	8,0€
Dálnice rakousko	7,6€
Dálnice Itálie(do Trenta)	10€

Do Torbole (severní cíp Laga) přijíždíme až kolem 18. hod večer. Rob se nemůže rozpomenout, kdeže to byla ta krásná pláž na vyspání. Nakonec čirou náhodou nacházíme ono místo

zaslíbené. Kluci vybalují narychlo nejnужnější věci, koupel v lagu a já se loučím a jdu spát nahoru do auta. Mám trochu strach, české Mondeo s „rakví“ nahoře a plné lezeckého matroše by mohlo lákat. Nevíme jak je to přesně s bezpečnostní situací a nějaké negativní náznaky od krajanů máme.

Po probuzení sestupují dolů ke kolegům a děláme snídani, nespěcháme, protože jsme ze včera ještě rozlámaní. Kolem poledního vyrážíme do Mazzone. Cesta je úchvatná. Proplétáme se mezi baráčky malinké vesničky v kopcích, kde ačkoli poměrně zkušený řidič, projíždím krokem a kontroluji zrcátka na každé straně nebezpečně se blížící stěnám domů. Potkání dvou aut znamená couvání a složité vyhýbací operace.

Pod stěnou Rob zběžně zkontroluje průvodce a jme se tahat 6a, já jistím. Přelézá bez odsedu a ačkoli se mi vršek zdá maličko do kopce jsem pln optimismu. Hned po něm nastupují já. A ejhle, nejen vršek ale i začátek je lehce tahací za packy, takže k místu, které se mi zdálo „lehce“ do kopce již dolézám s řádnými „bandaskami“ na rukou. V tomto místě už opravdu nemám na to abych ten zasn... j převis lezl rovnou. Odpočívám a vyklepávám ruce (sakra, asi to chtělo během léta něco nalízt).

Pouštím se dál a zjišťuji jak moc jsem přecenil své umění a taky jaký materiál přede mnou přelezly tisíce lezců. Všechno je vyhlazený a to platí o většině lehčích cest tady. Kdo neleze 6b a vejš leze na skelně vybroušenějších chyttech, většinou. Poznání je o to tristní, že je zde opravdu téměř všechno převislý. Síly první den rychle docházejí - ještě jedno 5c a jedeme opět na pláž. Pro začátek to stačilo.

Jak jsem již nastínil, žijeme přímo na pláži u Laga. Dojíždíme tedy na parkoviště nad pláží, vybíráme věci, které jsou nezbytné pro „přežití“ - vařiče, nádoby, jídlo a spaní. Časem je to již rutina a každý z nás přesně ví co má popadnout. Mimochodem ono místo je asi 7 km od Torbole po levém pobřeží Laga. Těsně za Tempestou a poměrně známými „plotnami“ je po výjezdu z tunelu po levé straně pruh parkoviště. Pod ním se nalézá ona pláž. Za celou dobu jsme neměli jediný problém se zákonem, nebo jinými živly. V noci, kdy nám jednou sprchlo jsme využili přístřeší mostku nad kterým jsme parkovali.

Spaní tvrdé nemám, takže bylo mou občanskou povinností zeptat se zhruba ve 2 hod ráno Hanse, zda-li mu nevadí blízké sousedství s hlodavci, kteří tu tam prozkoumávali naše kletry a jídelní bednu. Hans reagoval poněkud nervózně, nechápu to.

Další den nás Rob vede do kopců nad Nago. Parkujeme v serpentínách zhruba ve 2/3 výšky stěn. Téměř všechna místa k přespání jsou nějak zamezena a odbočky z asfaltky zavaleny kameny – táboření zakázáno. Oblast je to krásně položená.

Úžasné situované cesty, expozice ve vzduchu nad panoramatem vesniček a blízkého Laga. Lezeme více cest, na mě až příliš náročných. Ne ani tak technikou jako faktem, že je zde vždy alespoň část převislá. Třeba jen kousek a trošku, lehce ... mým předloktím to však nevysvětlím. Zmordovaný jsem protažen 6a čkem, 2x 5c, 5b a 4c. Lezeme tři, takže se to vleče. Rob si cvičně zkouší 6c napalm – je úspěšný. Lezení prostě není o síle J

Den na to parkujeme mezi vinicemi v dolní části oblasti Naga. Ten den je pro mě asi nejlepší den lezení. V dolní části se najdou i lehčí cesty. Začínáme v sektoru I. a lezeme 5c na rozehřátí, krásný kout. Další moc příjemné 6a čka, kde nejtěžší jsou nástupové kroky. V horní části jednoho z nich je „milé“ překvapko – v krásném „madlovitém“ chytu je malé „jezírko“ takže namaglazované prsty se mění v kluzké slimáky. Je to sranda, dobré stupy mi umožňují otření ruky a opětovné „zahrábnutí“. Důležitý poznatek – všechny lehčí cesty jsou vyhlazené jak sklo. Čím těžší obtížnost lezete, tím lepší materiál většinou máte, ale to není asi žádné překvapení. Rob si nakonec dává 6b do převisu. S odsedem ho zdolává a já ho zkouším za ním. Dolézám asi do 5 metrů a moje ruce se mění v hořící pochodně, jdu dolů.

Čtvrtý den dáváme oddech. Ráno se válíme u Laga, tedy snídáme až do 13 hod, potom balíme věci a jedeme se podívat na Rivu Del Garda. Zkoumáme nástup feraty Cima De Sat, kterou bychom rádi zítra šli.

Pátek, přemýšlíme co budeme dělat. Je pod mrakem a jsme zpruzelí. Nakonec rozkazují nástup na feratu. Pod nástup se dostáváme přesně v poledne. Rob sejčkuje, že je pozdě. Přesvědčujeme ho argumentačně o jeho omylu větami „drž hubu a šlapej“ a podobnými. Odvděčuje se nám vražedným tempem s odůvodněním, že do šesti musíme být zpět v Rivě, potřebuje si prý ještě nakoupit. Za dvě a půl hodiny zvládáme více jak kilometr převýšení. Tedy několik žebříků (50m, 80m a asi 20ti metrový) a mnoho úseků jištěných ocelovými lany. Zjišťujeme, že pověsti o neukáznenosti českých turistů nejsou nijak nadsazené. Ačkoli potkáváme mnoho spolulezců většinou z Německa, Itálie i Francie – plně vybavených brzdami a karabinami (my máme jen sedáky a dvě odsedky) je mezi nimi i skupinka čtyř Čechů, nemajících zjevně nic. Až po výlezu

zjišťujeme, že pouze dvojice žen má sedáky s jednou odsedkou každá. Chlapi lezou nejištěni. Nevím, smějou se tomu, jak mají všichni vybavení jak do Himaláje, ale mě to moc humorný nepřipadá. Tihle potom zaměstnávají záchranáře, kteří musí zbytečně riskovat životy pro jejich neomalenou rádobu statečnost.

Jedna příhoda přeci jen stojí za zmínku. Jako posledního z naší skupiny mě zastavují dva Rakouští cyklisti (ano, na kamzičí sestupové cestě z feraty...). Jeden stál nad posledním žebříkem a druhý se s panickou hrůzou bál vůbec podívat dolů. Lámanou angličtinou mě žádají o zapůjčení sedáku. Slezu, vyvlíknou se z něj a podávám rakouskému kolegovi. Ten vyleze pro svého soupeřníka, navleče ho do něj a pak slézá (nijak nejištěn) a přecvakává mu karabiny. Jeho kamarád je očividně v panickém transu a dolů dolézá totálně bledý a bez sebe. Ostatní skupina asi osmi lidí mi provolává slávu a nabízejí odplatu formou několika pětieurovek. S úsměvem odmítám a říkám něco lámanou němčinou o Česko-Rakouské pomoci :-).

Tato příhoda má však dohru přímo v Arcu. Dva dny na to jsme v horolezeckém krámku a hledáme výhodné koupě. Ve dveřích se objeví onen nebojácnější z oněch dvou Rakušanů a ihned jak mě zmerčí nevěřičně na mě s údivem pohledí a německy se optá „jste to opravdu vy?“ ... mírně, snad trochu bázlivě pokývnu hlavou a on se mě velice srdečně zdravít a znovu děkovat. V tu chvíli si v krámku připadám jak nechtěně rozpoznáný Reinhold Messner a na otázku naší známé české prodavačky, „co to má znamenat?“, odpovídám laxe, že v Čechách nejsem ani z poloviny známý tolik co v Rakousku a Itálii:-) (Rob a Hans se v tu chvíli svijejí potlačovaným smíchem.)

Rozbalujeme bivak na pláži, utahání vaříme a osvěžujeme naše těla v Lagu. Voda je parádní. Kde se vzali, tu se vzali dva krajani (muž a žena) z Olomouce. Boulderisti. Zajímavé na celé věci je, že dotyční by zvládli bez mrknutí oka zkouřit zásoby ganji v celém Holandsku a Indii zároveň (respektive svoje zásoby mají naddimenzovány dobře – je jen s podivem, jak to všechno dostali přes hranice). Jsou milí a přátelští, nabízíme jim útočiště u nás a kecáme dlouho do noci za neustálého šumění laga za námi.

V sobotu se rozhodujeme jet opět do Naga. Dopoledne je podmráčené a vypadá to na déšť ... ten taky po poledni přichází. Jedeme tedy na „Capucco grande“ do

Arca a rozhodujeme se uvařit, zabalit a vyrazit na cestu domů. Jedeme na noc a dlužno říci, že cesta domů proběhla díky nočnímu provozu zcela bez problémů a v relativně slušné časové lince. V noci se staví jen minimálně a pokud v osádce disponujete alespoň dvěma slušnými řidiči na auto, tak vše doporučuji. Brzy nad ránem jsme doma a postupně se vybatolujem z auta.

Vše šlapalo jak mělo, dárky jsme taky dovezli, korespondence byla rozeslána, takže nezbyvá než začít plánovat další výpravu.

Climbing Club Dubí na brigádě v Rájci

Úklid skal

Eva Dcera Zápotocká
CC Dubí

Jak snad všichni víme, lezení není jen sport, ale je to také láska ke skalám a k přírodě vůbec. A jelikož po celý rok využíváme krásy našich skal, je také nutné jim to vrátit a občas se o ně postarat. Proto vyrazil dubský oddíl již po několikáté na brigádu. Tentokrát již po druhé do Rájce, do Ostřizích masivů. Loni se začalo u Sokolí věže a skončilo u legendárního Čudlova ucha, což je věž, která byla pojmenována podle kamenu, který se nacházel v blízkosti a připomínal ucho našeho kamaráda a člena oddílu Petra Čudly Buby.

Letos se tedy pokračovalo od tohoto místa až ke Skalní bráně. Dořezaly se pařezy (nevím teda, kde se tam ty metrový pařezy věčně berou...), vytvořily se protierozní zábrany u cestičky pod masivy, posbíraly se odpady ... Vše bylo domluveno se správcem oblasti Jirkou Rosolem, který na nás po celou dobu dohlížel. Letos se zapojily dokonce i členKY oddílu, snad jen kromě Jitky Skálové, které se ale odpouští, jelikož zrovna trávila lezeckou dovolenou na Hvaru...

Pomáhal i předseda oddílu Gert Tschunko, dokonce i Jirka Cigán Novák, který vytvořil schůdky, které pyšně nazval „Cigánovy schody“, po kterých se údajně nebude chodit, aby je nikdo nezničil, popřípadě bude Cigán prý osobně vybírat mýtné :o).

Brigáda byla pochopitelně zakončena posezením u ohýnku, opékáním buřtů, popíjením lahviček a klábosením o lezeckých plánech na zimu a příští rok.

Účast byla vskutku hojná, a to asi i díky tomu, že program dne pokračoval oslavou narozenin na Teplické chatě našeho stálého člena oddílu Jindry Dlaska. Jako vždy byla brigáda naplánovaná právě na tento den, protože kdo ví, kolik by se nás sešlo, kdyby se konala jako samostatná akce. Ne každý si totiž uvědomuje, že nemůžeme od skal stále jen přijímat, ale je nutné jim občas i něco obětovat.

Dořezaly se pařezy a vybudovaly protierozní zábrany u cestičky pod skalami

Novopečený ženáč **Tomáš Gymlák Riese** upravil cestičku a **Jirka Cigán Novák** s **Gertem Tschunkem** postavili apartní schůdky..

(Vlevo finální výsledek: "Cigánovy schody")

Nesmělo chybět opékání buřtů..

..a večer se tradičně hrálo na kytaru - **Jirka Cigán Novák** a **Jirka Prcek Slavík**, zatímco oslavenec **Jindra Dlask** se náležitě bavil ...

Povídání o tetování

Rozhovor s **Jakubem Novákem**

Petr Pítrš Kočka
CAO Děčín

Na sklonku roku jsem třikrát navštívil Hodonín a výsledkem je ... ostatně podívejte se na obrázek. A protože jsem se na to dlouho chystal a stejně nakonec nic nevěděl, pokusíme se vám s Kubou v následujícím povídání něco o tomto rituálním zdobení těla sdělit.

Jakub Novák. Už jsme se s ním v CAO News párkrát setkali, vždycky ale jen lezecky. I on se musí nějak žít a protože je mimo jiné i grafik - samouk, má k tetování vlastně velmi blízko.

Tak Kubo, jak jsi se vlastně k tetování dostal?

No však známe se, víš, že se už dlouho zajímám o malbu, grafiku. A tady se vlastně nabídla zajímavá možnost realizace řady nápadů. A jak už jsi řekl, tetování mě živí a je to rozhodně lepší, než třeba vykládat vagóny. Je fajn, že už nemusím dělit čas na práci a neprací, prakticky to dneska splývá a to je ono.

Co klientela, tetuješ už víc jak rok ...

Zatím pohoda, spíš teď toho mám až moc, mám dobré ceny a zákazníci mě také ještě neztloukli J

Hele, proč ty sám vlastně nemáš kérku? A není to třeba zákazníkům divné?

To je prosté, na základce mě učili, že kérku mají jen vyvrhelové, kriminálníci a imperialističtí přísluhovači. A navíc jsem už víckrát slyšel, že to pěkně bolí, a já jsem posera. J Ale vážně. Je úžasné pracovat s živým člověkem, jednak mě inspiruje a práce s živým podkladem (myšleno s pokožkou, pozn. autora) je neopakovatelná. Každý je trochu jiný a základ je dobré vyřešení otázky kompozice.

Hmm, to by asi chtělo trochu rozebrat ...

Přijde týpek. Buď má jasno, pak to jen zpřesníme a není co řešit. Nebo si myslí, že má jasno, eventuálně nemá vůbec jasno, pak je postup následný. Nejdřív zjišťuju, co upřednostňuje – zda umístění, nebo samotný motiv. Když umístění, je třeba volit motivy, které s ním korespondují, doplňují se. Např. není dobrý uzavřený ovál (třeba tygří hlava) na lopatce. To si tam pak můžeš rovnou nalepit samolepku! Tohle vyjasňování může trvat i několik sezení, kdy já připravuji grafické návrhy, až teprve potom přijde na řadu vlastní tetáž. I ta může trvat několik sezení. Viděl jsi sám, zmákli jsme to celé sice za tři návštěvy, ale možná v létě ještě uděláme nějakou opravu.

Máš recht, teprve když jsem na kůži něco uviděl, došlo mi, že vlastní tetáž je až vrcholem hodně tvůrčí a důležité přípravy.

Přesně tak, vlastně z invence zákazníka a mých dovedností vzniká něco velmi neopakovatelného. Liší se to tedy od klasického malování, kdy ztvárňuji pouze své vlastní vize. Tady jde o průnik vizí minimálně dvou lidí.

A co tvoje další výtvarná činnost? Prý jsi teď vystavoval?

Jasně, měl jsem celý listopad výstavu v břeclavském klubu „Piksla“. Figurální malba, spíš surrealismus, představil jsem tam také svoji první komiksovou knížku, která už brzy půjde do tisku. Komiks je fajn. Obrázek a slovo se úžasně doplňují. Někdy prostě slovo nestačí, jindy je zase obrázek málo popisný. Komiks je dílo s úžasnou vypovídací schopností.

Jakub Novák se svými obrazy

Hmm, a co lezení, máš teď na něj vůbec čas?

Se vši skromností musím říct, že jen těžko navazuju na své dřívější úspěchy, jako např.: 1990 – 3. místo na SP v Innsbrucku, 1992 – celkově 5. místo v SP nebo 2000 – 2. místo v ČP za Mrázou. J

Ale vážně, moc ne, čas musím někde nějaký vyšťourat a cvičit. Ale lezecky to jinak nebylo letos (2005 – pozn. autora) vůbec špatné. Dodělali jsme v západní stěně Lomnického štítu cestu Patagonské léto 7+/8- (vlevo od Hokejky). Paráda. Více lze najít na www.horhod.org. No a mám už pomalu nachystaný článek o mém dvoudenním sólu na Lomničáku – snad do Montany.

Kdepak já a kérku! Tu nosí jen vyvrhelové, kriminálníci a imperialističtí přísluhovači. A bolí to...

Kubů, díky, ať to leze, maluje i tetuje a kdyby se jim tvůj sloh v Montaně nelíbil, CAO News není vůbec úzkoprsé (spíše naopak J) a text samozřejmě bere!

MISTROVSTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY V OLYMPIJSKÉM ŠPLHU

Standa Feigl
HK Varnsdorf

Historického úspěchu dosáhli členové Horolezeckého klubu Varnsdorf v sobotu 10. prosince loňského roku na mistrovství ČR v olympijském šplhu, které se konalo v Praze - Modřanech. Závodníky z celých Čech přivítala nově otevřená víceúčelová sportovní hala patřící Domu dětí a mládeže Modřany. Do soutěže se kvalifikovali závodníci podle výsledků z jednotlivých velkých cen v průběhu celého roku, z Varnsdorfu bylo vybráno šest účastníků, ale do závodu nastoupili pouze tři zástupci našeho města. V kategorii dorostu (ročník 1987 a mladší) nás reprezentovali **Jarý Jan** (1990) a **Kittl Jakub** (1988), do kategorie seniorů (1964 a starší) byl nominován **Feigl Stanislav** (1960).

V olympijském šplhu se šplhá bez přírazu, startuje se ze sedu a čas je měřen elektronickou časomírou na setiny sekundy. Mistrovský závod v letošním roce byl vyhlášen na čtyři kola a šplhalo se současně na dvou lanech, dorost 4,5 m a dospělí 8 m. V kategorii dorostenců nastoupilo 13 závodníků. Po velmi dramatickém a vyrovnaném souboji k naší velké spokojenosti zvítězil **Jakub Kittl** ve svém osobním rekordu časem 4,04 s. Druhý v pořadí **Vladimír Jánský** ze Sokola Brno 1 zašplhal za 4,24 s a třetí **Tomáš Petr SOŠ** a SOU Jílová Brno čas 4,30 s. Také náš druhý zástupce **Honza Jarý** podal velmi dobrý výkon a časem 5,49 s obsadil 10. místo. Musíme

však podotknout, že Honza byl nejmladším ze závodníků a v letošním roce byl díky zranění vyrazen dva měsíce z tréninku. Hlavní soutěže, která probíhala bohužel bez zástupců z Varnsdorfu, se zúčastnilo 21 mužů a všichni podali kvalitní výkony. Zvítězil **Aleš Novák** ze Sokola Šternberk ve skutečně dobrém čase 6,28 s, druhý **Martin Matěj** Sokol Nové Město n/M 6,71 s a třetí **Libor Hroza** HO ACALI 6,77 s.

Pod sedm sekund zašplhalo prvních pět závodníků, což svědčí o vzrůstající kvalitě výkonů v této disciplíně. V kategorii seniorů nastoupilo pět závodníků, první příčku obsadil **Záboj Šnýdr** (Sokol Šternberk) ve velmi dobrém čase 9,87 s, druhý se umístil **Stanislav Feigl** z HK Varnsdorf čas 11,84 s a třetí **Jiří Poes** Sokol Pražský 12,04 s. Nejvíce však musíme obdivovat výkon **Luboše Kopeckého** ze Sokola Doubravka, kterému je sedmdesátjedna roků a osm metrů vyšplhal v čase 15,16 s.

Celé mistrovství probíhalo ve velmi příjemné atmosféře a díky organizátorům ze Školního sportovního klubu PALESTRA při ZŠ Angelova Praha-Modřany mohou být všichni účastníci spokojeni. Každý závodník obdržel diplom a upomínkové předměty, první tři v každé kategorii dostali diplomy, medaile a věcné ceny, vítězové navíc poháry pro mistra České republiky za rok 2005.

Zájemce o tento netradiční sport zveme do haly ve Varnsdorfu, kde 4.2.2006 proběhne první kolo velkých cen v olympijském šplhu.

Pavel Pavouk Černý

nejlepším sportovcem CAO Děčín za rok 2005

Jiří Chára
CAO Děčín

Přes 80 nominací bylo třeba letos posoudit a vybrat z nich ty nejlepší. Vše se událo během novoroční schůze CAO Děčín. Dodatečně byly doplněny pouze výkony **Honzy Jordáka**, který byl v té době v nemocnici a z hodnocení byly vypuštěny sólo přelezy.

Nejlepší sportovec roku 2005:

Nejlepším sportovcem klubu CAO Děčín za rok 2005 se podle očekávání stal

Pavel Pavouk Černý

za celkově vynikající výsledky, přelezení nejtěžších cest na pískovci i nepískovcových skalách, za nejvíce vylezených cest a množství ujetých km na horském kole..

Nejvyšší dosaženou výškou bylo 4808 m - vrchol Mont Blancu. Podařilo se to třem - **Janu Masárovi**, **Ivanu Náhlíkovi** a **Milanu Šafaříkovi**. Přes čtyři tisíce se dostali ještě **Jaroslav Dunovský** a **David Šedivý**. V kategorii **Alpský výstup** vloni nebyl žádný výrazný počín, kromě normálek na Mt. Blanc, Dóm a Piz Berninu. Jako každoročně měl nejvíce výstupů za rok **Pavel Černý** (596 cest). Druhý byl **Jan Horák** (497), třetí **Jiří Chára** (357). Nejtěžší cestu na písku přelezl **Černý** (RP Xb), druhý skončil **J.Horák** (RP Xa) a třetí **Petr Kočka** (7 UIAA). Na „štru“ přelezl **Pavouk** OS 7c+ a

Horáček RP 9+, **Jarda Dunovský** dal 6b+. Na kole najezdil nejvíce **Petr Kučera** (6186 km), **Pavel Černý** (5368 km) a **Ilona Škállová** (4200). V Bejkárně roku neměla konkurenci **Ilča Škállová**. Její výkony musely být na zvláštní příloze. Na druhé místo vynesl **Honzu Jordáka** největší skok v časovkách a výhra časovky do vrchu, třetí skončili **Černý** a **Chára** za umístění v Chříbském hnědáku. Toť vše..

Konečné výsledky - rok 2005

Poř.	Jméno	A	B	C	D	E	F	G	BODY
1.	Černý	10		100	100	98	90	74	472
2.	Šafařík	100	98	26	39	54	69	46	432
3.	Dunovský J.	90	80	35		75	44	50	374
4.	Chára J.	40	62	80	56	46	26	62	372
5.	Škállová	70		14	39		80	89	292
6.	Jordák	60	55	18			65	77	275
7.	Horák J.			90	92	92			274
8.	Jícha	30	55	20	45	65	10	22	247
9.	Šedivý	90	80			65	12		247
10.	Uher	20	55	47			57	44	223
11.	Kočka	30		61	73	23	32		219
12.	Masár	100	97						197
13.	Martinec			71	66	39			176
14.	Kučera			11			100	44	155
15.	Vaishar	40	62		30	18			150
16.	Náhlík	100					47		147
17.	Javůrek	80			45		14		139
18.	Myšíková					62		38	100
19.	Domes	50	46						96
20.	Domesová	50	46						96
21.	Bodlák			11	45			37	93
22.	Švihnos				45	29			74
23.	Urxová			14	30			28	72
24.	Kuchta			11	36		14		61
25.	Vodička			16	45				61
26.	Kudrnáč				39	18			57
27.	Chára A.				43				43
28.	Hrabáňová				17			25	42
29.	Horník							22	22
30.	Hrabáň							22	22
31.	Zavřel							22	22

Legenda:

A - Nejvyšší bod; **B** - Alpský výstup; **C** - nejvíce cest; **D** - Nejtěžší cesta písek; **E** - Nejtěžší cesta nepísek; **F** - MTB; **G** - Bejkárna roku.

Všem zúčastněným gratulujeme a přejeme ještě úspěšnější rok 2006!

Vzhůru do skal!

Zpráva z VK Labské pískovce

Na podzim loňského roku se uskutečnila celostátní svazová vrcholová schůze. Ta se usnesla na otestování kruhů v různých oblastech celé republiky. Byl přislíben materiál a byla vytipována lokalita na osazení testovacího kruhu - Labské údolí.

Dne 21.12.2005 obdržel **Vladislav Preck Nehasil** potřebný materiál a 31.12.2005 ve 14.40, za teploty - 4,3°C, byl osazen testovací nerezový kruh Firmy RAVELTIK č. A 448. Ten bude testován na jaře letošního roku. Spolu s ním budou testovány některé starší osazené jistící prostředky, např. BH a starší kruhy, a to u cest z doby před 20ti lety a novější z roku 1998. Testovány budou např. cesty **Pavla Kýsy Bechyně, Rostislava Štefánka, Františka Záběhlíka** aj. Otestované jistící prostředky budou nahrazeny kruhy dodanými VK ČHS na náklady ČHS.

*David Dáda Nehasil, HO Boletice
Foto z testování kruhu v Hasištejnských skalách by Sponge*

Kletba či prokletí

Aneb Žleb opět bez převozníka

Z důvěryhodného zdroje se k nám doneslo, že přívoz v Dolním Žlebu je opět bez kormidelníka. A to již v řadě čtvrtého – od prvního, který se zastřelil a dalších dvou utopených. Zdá se, že tento druh provozování živnosti je svým způsobem rizikový. Posledního převozníka v řadě našli policisté před měsícem bez známek života. Zda tomu Pánbůh chtěl či nadpřirozené síly, kletby a prokletí, to se zatím nepodařilo zjistit. Jedno je jisté, místo převozníka na prámu je volné a můžete se o něj ucházet. Ale nezapomeňte na kletbu pískovcových skal..

-iš-

a přívoz z jiného zdroje ještě jednou

Začarovaný přívoz ve Žlebu

Poslední dolnožlebský převozník /57/ po krátké nemoci zemřel v lednu doma v posteli.

Na rozdíl od svých předchůdců. Jeden se zastřelil, druhý utopil, třetí dostal infarkt, když plaval za utrženým prámem. No to je teda bilance.

Jiří Petrín Petrík, Praha

Nová horolezecká stěna

V Ústí nad Labem je od prosince v provozu nová horolezecká stěna pro veřejnost. Najdete ji na Skřivánku v budově 14. ZŠ. Vstupné je pouhých 25 Kč/hod, lezení s instruktorem včetně zapůjčeného materiálu stojí 100 Kč/hod. Stěna je vhodná i pro rodiče s dětmi nebo začínající lezce. Otvírací doba: 10.00 - 18.00 hod (bez záruky).

Report z vánočních akcí

Tři akce během 4 dní proběhly v závěru loňského roku

1. Štědrodopolední Ptačí stěny. Vánoční horolezecké mše se už nějaký ten rok nekonají, přesto na štědrý den doma vydrží jen málokdo. Tři roky za sebou se náhodně potkalo pár lidí dopoledne v Ptačích stěnách a i letos sem několik lezců (slovy dva) vyrazilo. Sice se kvůli rozsáhlosti území, množství sněhu, mrazu a silnému větru nepotkali (sic), přesto dostáli slibovanému: vánoční stromek pro zvířátka byl ozdoben a padl i nějaký ten zasněžený vrchol včetně zápisu do VK..

2. Vánoční Bořeň. Tahle akce na druhý svátek vánoční má již šestnáctiletou tradici a tomu odpovídala i opravdu vysoká účast horolezců. My jsme vyrazili ranním rychlíkem č. 690 Valdštejn z Děčína do Bíliny a po cestě přistupovali lezci z dalších klubů a oddílů. V Bílině nás už byla slušná četa, která dostala rozměry menší armády, když jsme před chatou Bořeň prosublímovali s CC Dubí. Rozdělili jsme se do skupin a šlo se lézt. Na prosinec bylo počasí téměř ideální, takže se lezlo snad ve všech sektorech. Velká část dvojek (trojek, čtyřek..) to na závěr dotáhla až na vrchol a pak se všichni přesunuli do Bíliny Kyselky, kde se u cestovního vánočního stromčku a za přisunu nejruznějších tekutin vyčkal zpátečních vlaků.

(Bohužel tato pěkná akce byla poznamenána hodně nepříjemným incidentem, kdy hned na první cestě spadl na jednoho z lezců kámen a začala záchranná akce – ošetření, snášení, sanitka, nemocnice. Naštěstí s dobrým koncem..)

3. Předávka Veleňské věže do užívání.

28.12. Vzhledem k mohutné sněhové nadílce zmizela milá Malá Veleňská věž téměř celá pod ledem a sněhem a předávka byla tedy oficiálně odvolána. Ne všichni však zpráva zastihla.

Jeden přijel autobusem, druhý přišel pěšky a s těmi iniciátory akce nakonec musel s nasazením života vrchol přeci jenom zdolat, buřta opéci a svařeného vína se napít..

Prožil, nafotil a zapsal: Jiří Houba Chára, v.r.

Ramsau pod Dachsteinem

V druhé polovině prosince jsme se vydali ve složení **Milan, Zdenča, Milan ml. a Adéla Myšíkovi, Ilča Škálová a Dáda Nehasil, Pavel Drašík a Petr Kříž** do Rakouských Alp, do Ramsau na běžky. Běžecké tratě byly perfektní, výstup na Dachstein se už vydařil méně. Můžu doporučit všem nadšeným běžkařům.

Ramsau je obec na náhorní plošině (1150 m) pod masívem Dachstein a nad městečkem Schladming. Silniční vzdálenost z Prahy je 403 km.

V Ramsau je 300 km perfektně upravených tratí jak na klasiku, tak i na bruslení. Ve stopách potkáte minimálně běžkařů. Do konce prosince se za úpravu stop neplatí. Od ledna za týdenní běhání zaplatíte 20 EU.

Já, Zdenča a děti jsme se celý týden věnovaly zlepšování naší kondice a naběhaly jsme okolo 200 km.

Kluci se rozhodli uprostřed týdne pro zimní průstup jihovýchodní stěnou na Dachstein. V úterý večer začalo velké chystání výstroje, úprava maček, broušení cepinů a taktická příprava výstupu. Na závěr pár svařáků na kuráž.

Pohled z okna v Ramsau na Dachstein

Ráno se probudili do mlhy. Zrychlený přesun autem na parkoviště u lanovky byl celkem v pohodě. Zato nástup byl hluboký a těžký. Po 3 hodinách a 250 výškových metrech byli nuceni pod JV stěnou svůj výstup zabalit. Opravdu to nešlo! Sestup byl rychlý a od nich vyšlapany. Zbývalo jen říci, že se zde napřesrok opět sejdou..

Ilona Škálová, CAO Děčín

Horolezci v „Běhu na Sněžník“ na jedničku

Posledním 7. závodem „Děčínského běžeckého poháru“ byl 31. ročník běhu na Sněžník. Na startu se mezi 38 startujícími objevili i 4 horolezci.

CAO Děčín reprezentovali **Ivan Náhlík a Ilona Škálová**, za HO Boletice pak startovali **David a Prcek Nehasilovi**.

Start tohoto závodu byl na atletickém oválu v Děčíně, obrátka okolo rozhledny Sněžník a cíl pak opět na atletickém oválu. Celý závod měří 24,5 km v docela extrémních podmínkách.

Na startu byl mírný sněhový poprašek, na Sněžníku pak až 40 cm zmrzlého a zledovatělého sněhu, po celou dobu závodu bylo bezvětří a polojasno. Velmi těžké podmínky se projeví i na pomalejších časech.

Ilča doběhla v ženách na 1. místě, v absolutním pořadí na 18. místě, časem 2:34:10 min a v celkovém pořadí Děčínského běžeckého poháru v absolutním pořadí skončila na 12. místě, v ženách na 1. místě.

David si vedl velmi dobře, skončil na 4. místě, časem 2:14:28 a tímto výkonem se posunul i v žebříčku celkového pořadí poháru na vynikající 4. místo.

Prcek doběhl do cíle na 24. místě za 2:40:47 a Ivan pak na 33. místě za 3:19:22.

Poslední slanění HOKET – Praha

Tak už nás to zase postihlo – sních, zima a dlouhé čekání na jaro. Jako každý rok, jsme i vloni zakončili lezeckou sezónu posledním slaněním. Vybrali jsme si oblast Drátník na Moravské vrchovině. Počasí se nám opravdu vyvedlo. Skála byla zasněžená a mráz dával o sobě také vědět. Některé lezce ale počasí neodradilo a vítězně stanuli na vrcholku Drátníku. My ostatní se hráli u ohně pod skálou a popíjeli svařené víno s rumem a medovinou.

Večer bylo na horolezecké chatě VHS Brno vyhodnocení nejlepšího lezce oddílu za rok 2005 (stal se jím Michal Gorbi Sýkora), promítnuto několik fotografií a filmů ze sluncem vyhřátých skal.

Akce by dopadla dobře, kdyby po ranním probuzení nezjistilo několik členů oddílu, že bylo okradeno. Celková částka byla okolo 35 000,-Kč (fotoaparát, bunda, peněženky). Na chatě totiž nebyl ubytován jen náš oddíl, ale i jiní horolezci. Proto bych chtěl všechny upozornit - pokud pojedete na chatu VHS Brno dejte si pozor - na chatě se krađe..

Pavel Kýsa Bechyně, HOKET Praha

Itsy Bitsy Spider

Krátká zprávička od našich klubových druhů dorazila po vlnách internetu až z dalekého Nového Zélandu:

„Ahoj doma! Dík za další číslo CAO News, je vidět, že se pořád něco děje.

Tady už třetí týden prší, a tak ani pořádně nevíme, jak vypadá skála. Posíláme zatím alespoň pár fotek. Obě jsou z Wharepapa South na severním ostrově, z oblasti Smiths Rocks. Cesta se jmenuje Itsy Bitsy Spider..

Mějte se, Pavla Rybiška Pavlíková a Jan Horáček Horák“

Foto © 2005 Pavla Rybiška Pavlíková

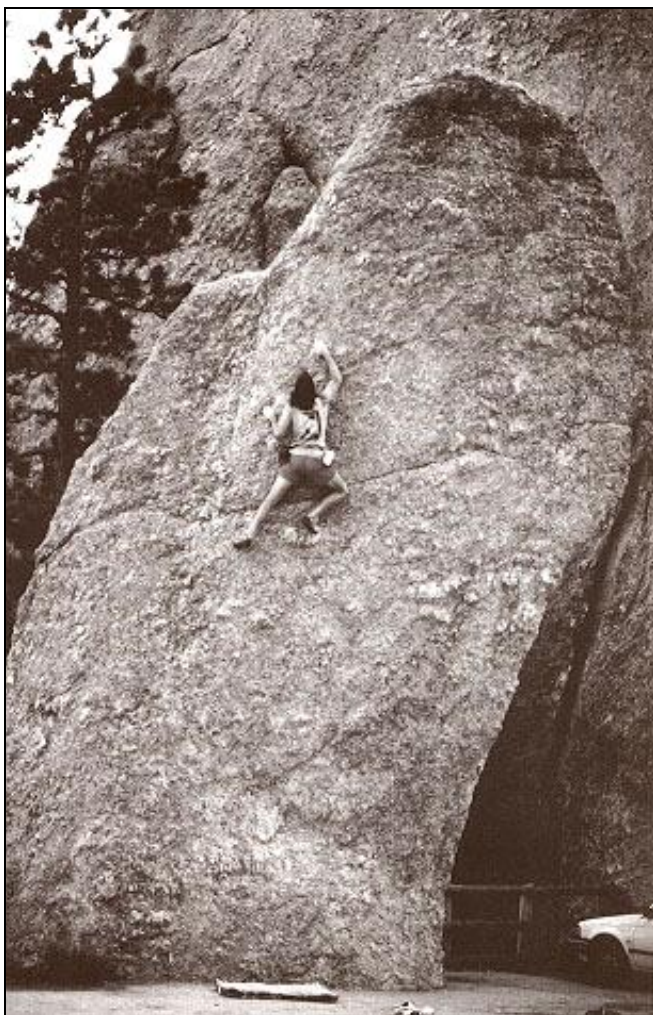
~ ~ ~ The Thimble ~ ~ ~

Thimble neboli Náprstek. Ohromující, dokonalá, těžko pochopitelná, nejpřevratnější cesta boulderingu. V roce 1961 ji v Jižní Dakotě, v oblasti Needles, k světu přivedl zakladatel boulderingu **John Gill** (na snímku). Téměř desetimetrová, převislá cesta vyrazila všem lezcům dech. Nejenom, že v té době znamenala patrně vůbec první cestu v klasifikaci 5.12a (POZOR! Strop byl v té době 5.10!!), ale nepřipouštěla ani sebemenší zaváhání díky své výšce a zábradlí, které stálo přímo v místě případného dopadu.

Gill sám o této cestě mnoho nemluvil, protože se nikdy nechlubil. No a lezci byli ze vzniku cesty tak ohromeni, že nebyli schopni ji opakovat. Vlastně si ani nebyli jisti, jak je vůbec možno tento výkon ocenit. Na své první opakování čekala cesta plných 26 let!

Dnes již na nástupu nebezpečné zábradlí dávno nestraší, ale zástupy lidí tu rozhodně nenajdete. Počet úspěšných opakování se dá stále spočítat na prstech, pouze občas cestu někdo „přebuší“ s přehozeným lanem (TR).

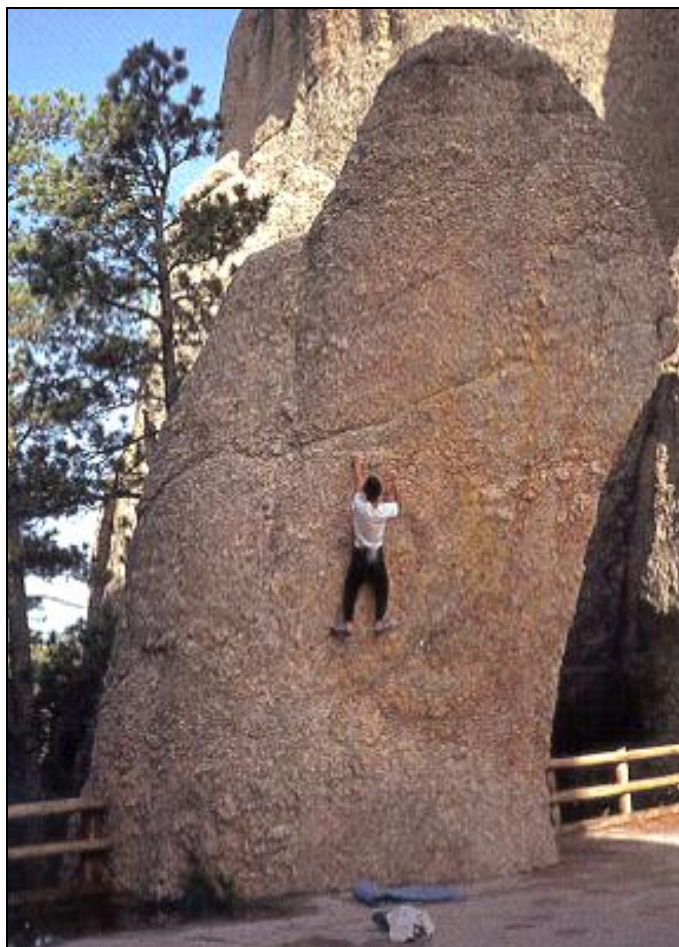
John Sherman v roce 1991 při patrně třetím opakování

Pat Ament o Gillově cestě na Náprstek moc pěkně napsal:

„Před tím, než jsem se s Gillem osobně setkal, navštívil jsem Jižní Dakotu, kde měla být jeho údajně nejtěžší cesta. Výstup se nachází v oblasti Needles a nazývá se Thimble (Náprstek). Pohled na 30 stop (necelých 10 m) štíhlé převislé věže mne přesvědčil, že John Gill musí být určitě něco víc, než nějaký obyčejný talentovaný boulderista.“

Gill zde přeměnil v umění démona touhy, provedl jakési převrácení duše skalního výkonu. Úsilím své představivosti našel cestu, která by snad při jiném přístupu k věci ani nemohla existovat. Stál jsem pod Náprstkem a očima pátral po náznacích, jak se to vůbec dalo dokázat. Fascinující bylo, že cesta byla dělána sólo - bez lana.

Gill tímto výstupem zanechal v oblasti Needles tradici dokonalosti a zdá se, že výstup na Náprstek představuje onu míru, nebo lépe stupeň toho, jak se dá svým vnitřním Já oddat lezení. Tato krátká cesta znamenala totální a dokonalý závazek pro všechny ostatní lezce...“

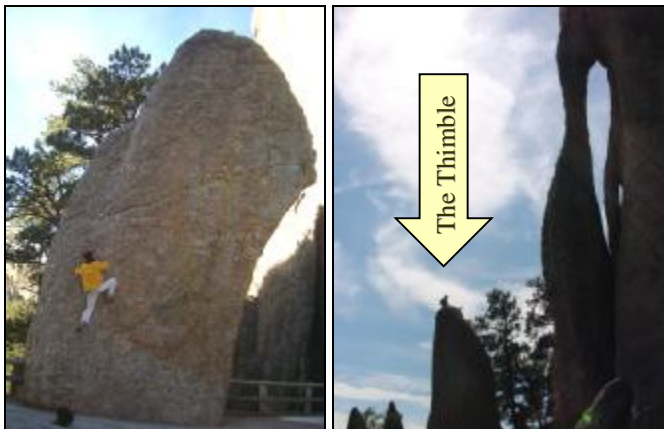

Na snímku z roku 1993 leze Thimble Japonec **K. Toshi**. Je pravděpodobně teprve čtvrtým lezcem, kterému se to podařilo. Svůj výstup zdokumentoval i na video. Kovové zábradlí bylo již několik let odstraněno a nahrazeno dřevěným mimo nástup (a dopad).

Není žádnou ostudou dát si lano shora. Ostatně naprostá většina přelezů se zdařila pouze takto – top rope..

The Thimble - cesty

Thimble je těžce dostupná desetimetrová žulová věž u parkoviště v oblasti Needles v Jižní Dakotě. Prvovýstup provedl Dave Rearick koncem padesátých let minulého století. Vede po údolní hraně a její klasifikace je 5.6. Druhou klasikou je cesta z druhé strany, než vede Gillova. Klasifikace kolem 5.8. Obě novější cesty byly dělány TR a jsou, z úcty k tradici, bez nýtů.

Backside 5.6; Dave Rearick, asi 1958

Z údolí po oblí široké hraně na vrchol. Bez jištění!!

Bein 5.12d; Kevin Bein, 1970

Vpravo od Gillovy klasiky. Bez jištění, cesta dělána TR.

Frontside Trough 5.9;

Nástup je mírně vlevo od Gillovy cesty a jde se šikmo doleva do nevýrazného žlábků. Jištění žádné!

Gill Classic 5.12a; John Gill, 1961

Středem převislé stěny přímo a výše mírně doprava. Jištění žádné!

Náprstek více než ostatní cesty přispěl v šedesátých letech minulého století k velké popularizaci boulderingu, přestože tvoří asi maximální hranici, kam až lze v této disciplíně zajít. Ani dnes, po pětácti letech od jeho přežení, nenechá mnoho lezců netečnými. Buďto ho nechápu, nebo musí mít...

Jiří Houba Chára, foto a data © www.johngill.net

Čtyři materie očima písaře

V závěru roku přišel jeden více než zajímavý e-mail:

„Ahoj Jirko! Dlouhodobou askezi mezi balvany a dále cílevědomým studiem odborné literatury CAO News a CAO Peeps jsem došel zřejmě k osvícení. Výsledek mého, a vlastně i tvého, snažení, jsem si dovolil zveršovat:“

Čtyři materie očima písaře

Z čehopak se skládá svět

správně písař pozná hned.

Žádná voda, oheň, země, vzduch!

Nýbrž – PIVO – HOLKY – PÍSEK – KRUH!

Milan Svinčo Svinářik, Horoklub Chomutov

David Graham

Svou pozici mezi elitními lezci upevnil v závěru loňského roku **Dave Graham** (na snímku), když se mu 12. prosince podařilo přelést cestu Coup de Grace 9a+ ve švýcarské oblasti Ticino.

Vysoký a štíhlý Dave (180 cm, 73 kg) se narodil v roce 1981 a s lezením začal roku 1997. Není vyhraněným lezcem nebo boulderistou, ale podobně, jako náš Rosta Štefánek, umí obojí. A dobře! Kromě zmíněného 9a+, vylezl cestu Bain de Sang 9a a další tři 8c+. Jeho nejtěžším boulderem je From Dirt Grows The Flowers 8C, k tomu šestkrát 8B+. To je velice kvalitní výčet a v této kombinaci ho řadí mezi absolutní špičku.

Výzva prvovýstupcům

Blíží se schůze VK Labských pískovců, a proto prosím touto cestou všechny prvovýstupce o ohlášení svých nových cest za rok 2005.

Prosím také o doplnění u stávajících popisů cest či jiných informací zveřejněných v CAO News (např. Zjeb compeny, či K.Bělina).

Dále prosím lezeckou veřejnost o náměty na zlepšení práce VK (špatné jištění, chybějící knihy aj.). Veškeré informace budou poskytnuty též německým kolegům.

Podněty a žádosti s požadovanými informacemi posílejte na můj email: dnehasil@mybox.cz.

Předem děkuji za projevenou snahu se s námi podílet na tvorbě webových stránek www.vrcholky.cz.

Díky David Dáda Nehasil, HO Boletice

Nové jistítko SUM

Firma FADERS přichází na trh s pomůckou nové generace s názvem SUM-10. Slouží k bezpečnému dynamickému jištění popř. ke slaňování. Jeho váha je pouhých 260 gr a použit lze pro lana o průměru od 9.1 do 10.5 mm. Výrobce si od exkluzivní inovované koncepce blokování hodně slibuje a čas ukáže, jak se SUMítko mezi lezci ujme a zda nahradí již poměrně hodně rozšířené gri-gri...

Zlepšovák

Petra Holajze Holíka & Jirky Cikána Nováka

S poměrně příznivým ohlasem se setkala CAO Peeps, neboli mimořádná Silvestrovská příloha CAO News. Z několika došlých reakcí vybíráme tu od **Evy Dcery Zápotocké** z CC Dubí:

„Právě tu prohlížíme s Holajzem a Cikánem Silvestrovskou přílohu CAOčka... Prej maj pro tebe zlepšovák...měl bys to dělat obráceně, mělo by celý rok vycházet CAO tohoto typu a jednou za rok na Silvestra jedno lezecký ... :-)))“

Dcera“

XII. ALPINIÁDA 2005 – konečné výsledky

Poř.	Přízvisko	Klub	S	R	D	N	Celk.
M u ž i							
1	Jan Šlechta	C.A.K.	11	10	13	15	49
2	Tomáš Beneš	Alpin	13	-	15	16	44
3	Josef Kratochvíl	Alpin	12	-	14	12	38.5
4	Pavel Černý	CAO A	15	16	-	-	31
5	Milan Šafařík	CAO A	16	13	-	-	29
6	David Nehasil	Boletice	14	14	-	-	28
7	Radek Fritz	C.A.K.	-	-	12	9	21
8	Tomáš Dvořák	C.A.K.	-	-	16	-	16
9	Jiří Svoboda	Boletice	-	15	-	-	15
10	Michal Nehasil	HO Řež	-	-	-	14	14
11	Jan Tecl	Alpin	-	-	-	12	12.5
12	Jiří Chára	CAO A	-	12	-	-	12
13	Petr Jícha	CAO B	-	11	-	-	11
14-15	Honzátko senior	HO Řež	-	-	-	10	10.5
14-15	Honzátko junior	HO Řež	-	-	-	10	10.5
16	Tomáš Hrabáň	CAO B	-	9	-	-	9
17-18	Pavel Horník	CAO C	-	8	-	-	8
17-18	Martin Jelínek	Alpin	-	-	-	8	8
19	Michal Zavřel	CAO B	-	7	-	-	7
20	Zdeněk Šmejkal	Č.A.K.	-	6	-	-	6
Ž e n y							
1	Ilona Škálová	CAO A	16	16	-	-	32
2	Tereza Nehasilová	HO Řež	-	-	-	16	16
3-4	Zdeňka Myšíková	CAO A	15	15	-	-	15
3-4	Kateřina Honzátková	HO Řež	-	-	-	15	15
5-6	Lucie Urxová	CAO B	-	14	-	-	14
5-6	Jitka Nováková	Alpin	-	-	-	14	14
7	Táňa Hrabáňová	CAO B	-	13	-	-	13
Družstva mužů							
1	Šlechta, Šmejkal, Dvořák, Fritz	Č.A.K.	5	5	8	6	24
2	Černý, Šafařík, Chára	CAO A	8	8	-	-	16
3	Beneš, Kratochvíl, Tecl	Alpin A	7	-	7	8	22
4	D.Nehasil, Svoboda	Boletice	6	6	-	-	12
5	Jícha, Hrabáň, Zavřel	CAO B	-	7	-	-	7
6	Horník	CAO C	-	4	-	-	4
7	M.Nehasil, Honzátkové	HO Řež	-	-	-	7	7
8	Jelínek	Alpin B	-	-	-	5	5
Družstva ženy							
1	Škálová, Myšíková	CAO A	8	8	-	-	16
2	Nehasilová, Honzátková	HO Řež	-	-	-	8	8
3-4	Urxová, Hrabáňová	CAO B	-	7	-	-	7
3-4	Nováková	Alpin	-	-	-	7	7

Komentář: Děčínští nám trochu zpychli a pořadí se převrátilo. V případě Nordwalking Rallye i po velmi kvalitních výkonech veteránů (Šeš 2:58:15, Červ 3:00:55).

Jan Červenáček Šlechta, ČAK Praha

Bivak v severní stěně

Stará cesta (někdy též zvaná Přímou cestou na Severní pilíř) Severní pilíř, Bořeň. Lezeno 23. - 24. prosince 2005 (správně s bivakem :-).

Pavel Aksamit x Petra Nejedlá.

Již tradiční Pavlovo "vzpomínková" akce. Tentokrát s ním do toho šla naše "oddílová naděje" Petra (na snímku). No a jako správný paparazzi jsem je sledoval já :-).

Nástup kolem druhé hodiny, ještě za světla dolezli na "bivakovací plošinu" a zabivakovali.

Petra Nejedlá a Pavel Aksamit u prvního štandu, krátce po nástupu do severní stěny

Už po tmě, asi v šest hodin, jsem k nim z vrcholu slanil na návštěvu a svařák.

Pohoda a svařáček ve vzdušném bivaku na pilíři

Potom jsem to celé zase prusíkoval nahoru.

S rozběskem nástup do pokračování a v půl desáté byli na vršku. Již zde čekali právě dorazivší další naši členi. Já na vršku přespal. Krásná akce, krásný bivak. Vlastně oba bivaky. Ten můj s ohýnkem na vršku byl jak vystřižen z "Kugyho". No a to je celé..

Lukáš Chalupický, SKAJP Teplice

Boje o HORÁM ZDAR 2006!

Nahlédnutí do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Každý rok, když se chystáme psát o hře zvané „Horám zdar!“, hledáme zároveň slova, kterými tuto zábavu vysvětlit a přiblížit těm, kteří jí zatím nepropadli. To není snadné. Asi nejlépe to popsal jednou **Jarda Maršík** v článku o lezení v Sasku na stránkách lezce:

„Berg Heil má v Sasku obrovskou tradici a je součástí ducha zdejšího lezení. Je ctí pro každého lezce připsat si ke svému zápisu do vrcholové knížky tato dvě slůvka s aktuálním letopočtem. Tato tradice pochází z dávných dob. Z dob stejně dávných, jako jsou dávná i lehce zatuchlá pravidla zdejšího lezení. Vzdálenosti mezi kruhy, smyčky, cesty zdola a Berg Heil patří k sobě.

Na nejvýznamnější vrcholy se vypravují lezci co nejdříve, pokud možno hned 1.1.1900, 1.1.1901, ..., 1.1.1959, ..., 1.1.2002. Kdo dřív přijde, má štěstí. Někdo přichází ještě za tmy. Takový Falkenstein za to stojí. Po lednu pak nastává dlouhé období, kdy zjištění, že jste na vršku letos první je příjemným překvapením. A zhruba tak od léta je Berg Heil úplná senzace..

..A ještě pár slov k prezentaci. Zapsat si do knížky Berg Heil neznamená totéž, jako být za každou cenu někde zapsaný. Těžko se vysvětluje, co to pro pískaře znamená. Asi totéž, co pro člověka vánoce, objevení světadílu, maturita. Prostě je to součástí pískařova života a má z ní docela prostou radost. V Sasku mu ji nikdo nebude mít za zlou. Možná i proto, že se tu pravidla, byť i zastaralá, dodržují. Na druhou stranu je možné, že přichází doba, kdy i veteráni budou muset v zájmu zachování přístupu do skal slevit ze svých zvyků a začít respektovat nové "trendy" v ochraně přírody. Třebas i na svůj úkor. Nikoliv pohodlí, protože o tom se s rukama po lokty ve sněhové čapce mluvit nedá..“

Takže, co už víme o letošku:

Pravý břeh Labe: Husarský kousek se podařil **Michalu Miki Aulickému**. S partákou vyrazil do Labáku už o půlnoci a do rána posbírali většinu dostupných vrcholů. Když ráno přijeli nic netušící **Vladislav Prcek Nehasil**, **Pavel Pavouk Černý**, **Jarda Uher** a někteří další uviděli něco nepochopitelného - všude mraky stop a každý druhý vrchol ometený..

Levý břeh Labe: Moc zpráv zatím není, ale **Miki Aulický** zdolal levobřežní skvost Jeptišku. To už je nějaký skalp!!

Tisá: „Dnes, to je 1.1.2006, jsme s **Petrem Macholdem** dali Horám zdar v Tisě na Africe. Bylo to krásně pod ledem, jako každý rok. Z komína se přeci nedá vypadnout, jak fípně poznamenal pan Procházka ve své knížce o horolezectví :-). Na Skautské věži (Bořeň) jsme nebyli, takže je tam volno!!! Zatím ahoj, **Láďa Vörös**.“

Lukáš Chalupecký, **Pavel Aksamit** a **Jan Nestler** se letos postarali o Pevnost: „ač jsme Silvestrovali (a nebo právě proto) jsme byli předběhnuti ráno na Africe. A tak jsme vybrali jiný vrchol...byl to opravdu "extrém" :-).“

Tvrký boj o Pevnost..

Rájec: Když už si lezci z **CC Dubí** ten Rájec tak pěkně na brigádě uklidili, přijeli také na Nový rok sklízet zimní plody. **Tomáš Hrabáň** s **Michalem Karlem Železným** to jeli pro jistotu překontrolovat.

Tuboh: Do Tubože vyrazil **Pavel Pavouk Černý** s **Petrem Kučerou** a **Jirkou Chárou**. Kromě dvou věžiček slízli „Hore zdarovou“ smetanu ze všech, včetně Konráda i Golema.

Věž Konrád. Horám zdar **Pavel Pavouk Černý** a **Petr Kučera**

Studený masiv: Přijeli, viděli a zvítězili - **František Žid** & **Jakub Martinec**. Jestli stejně úspěšně ošetřili i vlastní Malý Sněžník záměrně tají...

Malá Veleňská věž: Očekávalo se, zda si **Chára** svůj novorozený kvak na Nový rok uhlídá. Po půlnoci mu přišla první SMS: „Si..mision MVV kompleto.. Jsi a Bud to je dar pro me, jsem, to je pro tebe...HNY..rg!:) vv 1.1.2006, 1:42:13 hod“ Co přesně měl autor touto šifrou mistra Leonarda na mysli těžko říci, ale znělo to dost výhružně. Hned ráno to šel příjemce zprávy raději zkontrolovat. Naštěstí šlo o planý poplach..

Tašov: Letos připadl tašovský Berg Heil výpravě ve složení: **Jan Tráška** (HOSPUL), **Tomáš Reiter** (ČHS) a **Jan Severa** (neregistrován). Stylem AF a TR v mačkách zdolali cestu BSE (IV) na Tašovskou hradbu.

Děvínské polesí: Během pracovní návštěvy stihli vylézt asi na nejkrásnější vrchol Zářivou **Jiří Chára** a **Pavel Kýsa Bechyně**. Co na to správce **Pavel Buky Henke**, agentury neuvádějí..

Zatím se moc neví: Levý břeh Labe, Ostrov, Jetřichovice, Bandstein, Vrabinec (chybí knížky), Čima, Roklice, Bořeň..

Foto © 2006 **David Nehasil**, **Lukáš Chalupecký**, **Jiří Chára**

Děkujeme za všechna zasláná blahopřání do Nového roku i krásné PF..

borci z texasu na kačáku - dusty hill se nechce fotit

Pino - Kouzolino

Fita - na la ostana naranilla - Billy Gib..

Vysoké nad Jizerou

Na začátku listopadu jsme si vyjeli na víkend na běžky do Krkonoš. Ubytovali jsme se v překrásném vyhřátém bytečku v bytovce přímo u sjezdovek ve Vysokém nad Jizerou. Všem, hlavně rodinám s dětmi, mohu vřele doporučit. Poblíž ubytování (500 m) jsou 3 dětské sjezdovky s vleky a 3 sjezdovky pro dospělé se společným jedním vlekem.

Ubytování je v pěti samostatných, plně vybavených, apartmánech. Parkování buď na parkovišti (zdarma po celý rok) nebo v garáži (garáž 45,- Kč/1 den).

Pokud si nechcete sami vařit můžete zajít na oběd nebo večeři do zavedených restaurací a hospůdek na náměstí ve Vysokém nad Jizerou, kde je i vyhlášená místní „KRAKONOŠOVA“ pekárna.

Jsou zde lyžařské areály Šachty, Větrov a TJ Sokol Sklenaříce, tratě sjezdovek jsou při nedostatku sněhu uměle zasněžovány. Sjezdové a běžecké tratě jsou upravovány rolbou a je možnost lyžování za umělého osvětlení.

Kontakt pro ubytování: 606 921 450 pan Vladimír Zeman

Web: www.pobytkrkonose.webzdarma.cz

Vřele všem doporučuji.

Pavel Kýsa Bechyně, HOKET Praha

HOVNOLEZCI z Kladna na netu

Partička horolezců z Kladna má svoji novou stránku (obr.). Na adrese <http://hk.xhosting.cz/> se můžete dočíst něco o jejich členech, shlédnout pár fotek z lezeckých akcí nebo si s nimi popovídat na jejich chatu...

Jubilea v měsíci lednu

Jako první v tomto roce, oslaví kulaté 60. narozeniny náš kamarád z CAO Děčín **Petr Pudil**.

Přejeme Ti, aby se Ti splnilo, co Tvé srdce skrývá..

Redakce C/Ns

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

..Lee Baloníkové, Jiřímu Daňhelovskému, Leoši Letoši Dvořáčkovi, Standovi Emingrovi, Karlu Hofmanovi s rodinou, Standovi Holcovi, Lukáši Chalupckému, Slavo Chmelovi, Petru Jandíkovi, Janu Kampfovi, Filipu Papouši Křivinkovi, Jardovi Kuklovi, Michaele Loudové, Zuzce, Verče a Vláďovi Nehasilovým, redakci Horydoly, Milanu Svinčo Svinářkovi, Václavu Širlovi, Ilče Škálové a Davidu Nehasilovi, Janě Štrajtové a ostatním Tučňákům, Evě Dceři Zápotocké či Felipe del sur a Yoko-san Zahradníkovým z Japonska a dalším...

VÝROČÍ

LEDEN 2006

- 5.1. Petr Pudil, CAO Děčín
6.1. Veronika Vaisharová, Děčín
13.1. Karel Pískovcová fréza Bělina, LK Sněžník
22.1. Michal Zavřel, CAO Děčín
23.1. David Dáda Nehasil, HO Boletice
25.1. Lucie Urxová, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší – štěstí, zdraví, pohodu, vždycky dobrou náladu...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- leden** **Boje o Horám zdar! a tajné trestné výpravy CAO Děčín.** Krátké výjezdy do různých oblastí. Podle počasí buďto spíše turistika nebo i lezení...
- únor** **Zlatý cepín** – 52. ročník závodu horolezeckých štafet na lyžích v Bedřichově. Zatím bez bližších informací. Pořádá HO LOKO Liberec.
- Rysákovo zimní táboření.** XXII. ročník. Zatím bez bližších informací. Pořádá Petr Vránek.
- 26.2.** **Jizerský člověk 2006.** 8:00 hod Oldřichovské sedlo - setkání HO LOKO LBC a jeho příznivců u Kozy známé jako Jizerský člověk. Jedná se o nonkonformní dvojboj v lezení a kulturní části. Pořádá HO LOKO Liberec.
- 25.3.** **Mirasův švih.** VI. ročník vzpomínkové vyjíždky na kolech. Start a cíl v Benešově nad Ploučnicí, je možno absolvovat i kratší trasu. Na závěr posezení s občerstvením a hudbou. Pořádá KUR sport, info Myšíková, Uher
- 26.3.** **Vítání letního času.** Společensko-kulturní akce k oslavě příchodu LČ. Začátek v 18.00 hod, místo bude upřesněno. Kytary a dobrou náladu sebou.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Portrét Jiřího Cikána Nováka (stihne-li se)
 - Nejtěžší cesta v Polsku
- Další zprávy o novoročních Horám zdarech!
 - Něco malého pro zasloužilé Quakery
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 8.2.2006!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- V sobotu 14. ledna 2006 zajel **Pavel Pavouk Černý** na Panteon „takže padlo několik devíteček“. Dobrý rozjezd!
- **Michaela Loudová** koupila nové botky od Triopu s mačkama pařátama a chystá se se Šatavísem vyrazit do kolmých stěn. Krom toho si pořídila i nové běžky a ještě stihá lítat z tenisového turnaje na squashový..
- Lezci z HK Uherské Hradiště se chystají na 2. ročník extrémního závodu s názvem **Manin púlnoční běh**. Jde o velmi tvrdé sportovní klání na bázi závodu sdruženářů, pouze s tím rozdílem, že obvyklé sdruženářské skoky na lyžích jsou zde nahrazeny mnohem drsnější disciplínou - požíváním alkoholických nápojů..
- Na **Vrabinci** chybí další vrcholové knížky včetně krabic. Dvě zmizely úplně, jednu rozstříleli myslivci...
- Také v **Ptačích stěnách** chybí minimálně jedna kniha. Na Štědrý den ji rozmoklou ve sněhu pod Honzovo věží našel **Jirka Chára**. Knížku opravil a až odtají ledy bude vrácena na vrchol.
- Aktivní lezci zvládnou za rok i několik stovek cest. **Pavel Buky Henke** jich za rok 2006 přešel přes tisíc, hodně jich nasbíral i **Sláva Krob**, ale přesná čísla zatím neznáme....

Heslo na tento měsíc:

**Není silnější afrodiziakum, jak časopis CAO News
ležerně zastrčený v zadní kapse rýdžojšů..**

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 1. ÚNORA 2006 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!